
Prædiken til 8. S.e.T. I

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 8. S.e.T. I	4
8. s.e.Trin.	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 8. S.e.T. I

8. s.e.Trin.

Prædikedag 8. s.e.Trin.

Prædikedato 2. august 1925

Prædiketekst Matthæus 7,15-21

Prædiken ID P020825-01

Kilde KMF-nr. 12.08.09. Manuskript antageligt fra 1925.

8. S. e. T.

Skal vi begynde helt forfra. Gud venter af os, at vi bærer gode Frugter; hvorfor? fordi vi er Guds Børn. Egentlig er det da saa ligetil; Gud har skabt mig og han opholder mig — han bevæger mit Hjerte sælsomt med Tvivl og Smerte, med Lykke og skælvende Tak — hans Opmærksomhed er altid over mig; thi han er min Far, han elsker mig og vil mig kun godt.

Dette er det, Jesus har fortalt os; hvad vi aldrig kunde have regnet ud af alt det forvirrende og blandede, som Livet er — hvor noget vidner eet og noget andet det stik modsatte, det fortalte hin mærkelige Tømrer fra Galilæa os, fortalte os det saadan, at Millioner og atter Millioner ikke har kunnet lade være at tro ham, hvad det end kostede dem, og hvor meget der end tydede paa, at han tog fejl; han fortalte os, at hans Far er ham, der har skabt Himlen og Jorden og alle Ting og holder af denne sin Skabning med en Kærlighed større end nogen, der kender til Kærlighed, kan trænge ind i eller forstaa.

Det Menneske, som tog mod dette Budskab og gjorde det til Alvor for sig, blev et andet Menn. Og jo mere han gjorde det til Alvor for sig, jo mere forandret blev han. Denne Følelse af, at alt egentlig er Kærlighed, den lærte ham at smile og at være god. Thi det er dette, Kærligheden lærer Menn.: at smile og at være god. Livet var mig koldt, haardt,

fjendsk; og dog holdt jeg af det. Og pludselig saa jeg, at Livet ogsaa holdt af mig; Gud selv stod bag ved Livet og vilde mig kun godt, idel godt. Der, hvor jeg elskede, men netop ikke ventede at finde Kærlighed, der straaede Kærligheden mig i Møde. Har jeg saa ikke Lov til at sige, at jeg bliver et andet Menn.? Ja, for jeg lærer at smile og at være god. Jeg er jo Guds Barn — jeg har hjemme i min Fars Hus — — jeg er ikke et tilfældigt Produkt, der traver rundt i en meningsløs Verden paa 2 mer eller mindre Velskabte Ben, jeg lever ikke et fortumlet Liv paa en Jord, der er Tumleplads for alle Tilfældigheder og Vindstød, nej, jeg er Guds Barn og jeg lever i min Fars Hus, og jeg ved at alle Ting tjener mig til gode: Kærlighedens Lykke og Angst, Sygdommens Afmagt og Pine, Ungdoms Modgang og Alderdoms Skrøbelighed — det er altsammen Guds Kærtegn; min Far holder af mig og glemmer mig ingensinde; derfor maa jeg smile, vil jeg være god. Ja, det er Frugterne af mit Kristenliv: Smilet, Glæden, som ingen Sorg, ingen Fortrædelighed, intet Tab kan faa Bugt, Glæden ved at vide sig som Led i en Verden, der aldrig forgaar, men som skal fredes og lutres og helliges frem til en Lykke, der evigt varer ved. Og Tjenersindet, Selvhengivelsen — thi dette er jo dog Kærlighedens store Kendemærke, at den søger ikke sit eget, men den vil være til Gavn, til Glæde, til Hjælp for den, den er rettet imod. Derfor bliver det mit Livs reneste Glæde at bære Frugt, at være til Gavn. Saa bærer jeg over med dem, der fortrædiger mig, saa søger jeg Skylden hos mig selv, saa bliver jeg aldrig træt af at tilgive, af at trøste, af at opmuntre, af at tilsmile. Saadan bærer jeg de gode Frugter, hvormed jeg ærer min Mester og Herre og viser mig som hans kære Barn.

Er det Løgn, jeg siger? blev det ikke til noget med alt det? lever jeg bare mit Liv som ethvert andet Menn.? Er der ingen, der kan mærke paa mig, at jeg er Gudens Barn?

Ak, der er noget om det. Kærligheden har bare pillet ved mit eget Væsen, men endnu ikke omskabt det. Men saa vil jeg sandelig folde mine Hænder og bede min Far i Himlen om at omskabe mig, saa jeg maa blive *ham* værdig, jeg holder holder af. Og jeg vil tro, han vil gøre det, og glæde mig til det evige Liv, som vi kalder det, d.v.s. det Sted, hvor jeg engang skal være og være, aah, som den, jeg burde være, saa det er en Lyst at være sammen med mig. Thi Guds Kærlighed er evig, og kun den Kærlighed, der er evig, omskaber Menn., saa de naar den evige Lykke.

Ulige Aar vel 1925

658 663 707 185 662